

שמו של כפר ג'זיה מעביר צמרמורת בגופו של כל חייל צה"ל. כמעט מדי יום יש פיגוע בכפר זה ובסביבתו. אבל פעם זה היה אחרת...

משימה שלנו היתה „לבער את קיני המחבלים“, וחיידר היה המקשר והמנחה שלנו.

היינו באים לכפר כלשהו, עושים סגר, אוספים את כל הגברים במרכז הכפר ומחלקים אותם לקבוצות: פת"ח, ג'יברילי, אל-אמל. חיידר דאג לאנשי אל-אמל שלא יפגעו בהם. אותם היינו בדרך-כלל משחררים מיד. גם לא לקחנו מהם את הנשק, רק מן הפלסטינים.

היינו עושים גם סיורים רגליים. היינו יוצאים בכוקר, לפני זריחת השמש, ומתחילים לסרוק את הגבעות והואריות שמסביב. הנשק היה דרוך ביד והלב היה הופק. יורים ככל עץ או צל, „מטחרים“ כל מערה ומיכנה שהיו בדרך.

הנוף הוא כמו בגליל, קצת יותר שקט, שמתי לב שהשקט אינו טיבעי. עד שהבנתי — אין ציוץ ציפורים. אין

כפר בנים ג'זיה

ל שם ג'זיה, שמו של כפר שיעי ממזרח לצור, מעורר צמרמורת בישראל. הכפר היה לסמל ולמרכז של הפיגועים השיעיים נגד צה"ל וישראל. זהו כפר גדול, המשמש מרכז לכפרים שיעיים קטנים בסביבה. כיום זהו האיזור החם והמסוכן ביותר לחיילי צה"ל.

פעם, לפני קצת יותר מאלף ימים, כתחילת מלחמת-הלבנון, שימשו חלק מן הבתים היותר יפים והיותר גדולים של הכפר בסיס לחדרת חיילים. שם הם הרגישו בטוחים, לפני שהיו יוצאים לפעולות באיזור.

אברהם ברדוגו, טוראי במילואים ועורך-דין ידוע בחיים האזרחיים, היה בג'זיה בחודש הראשון של המלחמה.

זהו סיפורו:

בכניסה לכפר היה מחסום של האו"ם ושם, על אחד הקירות, היה כתוב בערבית: „אליאמל פי ג'זיה“.

הבנו שזהו כפר שיעי, אבל אז לא ידענו מי הם השיעים, אחרי המחסום היתה תחנת-דלק, ובתוכה מיפקדתו של קפטן חיידר אבו-חסן.

בתוך כמה ימים למדנו שתחנת-הדלק היא שלו, המאפיה היא שלו והצבא השיעי הוא שלו. הוא היה אישי הקשר בינינו לבין תושבי הכפר. השמועה אמרה שהוא ברח לישראל, וחזר יחד עם הכוחות שלנו. כיום הראשון שפגשנו אותו היה לבוש במדים, כמו חייל של צה"ל.

הוא עמד שם, ליד תחנת-הדלק, בחור בלונדי בעל זוג עיניים ירוקות, אקדח חגור לו על מותניו. הוא עמד בפסוק קל, היד הימנית על האקדח המעוטר, בסיגנון המערב הפרוע.

החברה ביחידה חשבו שהוא אכבר גבר. אבל החיילים שלו נראו יותר כמו חברות-נערים פרועיים-מראה, מקושטים ברובי קלצניקוב. לבושים במדי צה"ל ונעולים בנעלי אדידס מזויפות. הם קיוו שאנחנו נביא להם את הניצחון. הבנו שהם לטובתנו. בתוך הכפר עצמו ראינו תמונות של חומייני ושל מוסא צאר, שנעלם בלוב. ידענו שהם אנטי-לובים, כי הלובים רצחו את צאר, וחשבתנו: אויבו של אויבי הוא ירידי.

חוץ מזה, צה"ל בא להילחם באויב הפלסטיני. וזה היה גם האויב של השיעים בדרום-לבנון. אנחנו באנו לשחרר אותם מן העול הפלסטיני, ועל זה היינו ברוכים.

צדים האחד

את השני

התמקמנו בשלוש וילות כי שכונת הווילות של הכפר. ה-

טוראי ברדוגו אברהם ברדוגו, שהיה בכפר השיעי ג'זיה בחודש הראשון של המלחמה, מספר על המצב שם. כאן הוא נראה במדים. בחיים האזרחיים הוא עורך-דין.

הצומת בצור שלט-דרכים בכיכר המרכזית של צור, מורה על הדרך דרומה לישראל. צפונה לצידון, מפנה מערבה למרכז העיר צור. כדי לנסוע לג'זיה, יש לפנות בצומת מזרחה.